

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Eltűnt.

Ilyenkor, mikor a falevelek lehullanak, mi, akik még a földön járunk azokra gondolunk, akik az év folyamán vagy korábban már elköltöztek. Az őszi hangulatban már benne van, hogy az elmulásra kell gondolnunk. Ugy látszik, mintha minden *elmult* volna. Az illatos virág, a pompás erdő, a daloló madár. Mi gondolunk egyet és következtetjük, hogy mi is elmulunk. És ez fáj nekünk. Néha talán jobban mint felebarátaink, szeretteink elmulása.

De hát igazán *elmult* a virág, a mező, az erdő, a madárdal? Egyáltalán nem. *Elmulásról* szó sincs. Inkább *eltűnésről*. És ha valami eltűnt, akkor bár egy pillanatra bánkodhatunk, de hamarosan diadalmaskodni fog bánatunk felett az előkertülés reménysége. A reménykedő pedig nem bánkodik, inkább örül és élvezi előre a reménylett birás édeségét.

Jó lesz hát, ha azt megszíveljük. Különösen a jelen esztendőben fontos ez, mert szinte lehetetlenség lesz számunkra megállanunk e világergetegben, ha nem látunk tisztán most is, mikor a falevelek hullanak. Az őszi hangulat sokkal inkább hat bénítólag szívünkre az idén, mint valaha. Hogy is ne. Hiszen sokan azok közül, akiket anyyira szerettünk, igen, néhányan közülük lelkünk részét képezték, *elköltöztek*. Szemünk könnyezik, szívünk majd meghasad. Olykor elmerengünk. Látjuk egyetlen fiunkat, szerető férjünket, édes apánkat, amint harcbanvészben vitézül áll a helyén. De, oh Isten, a süvítő golyó egyszerre őt is szíven találja és a hős elesik . . . Oh, ki tudná megmondani, mi mindent jelent e szó sokakra? El-esett . . . Nincsen többé apád, oh gyermek, ki gondodat viselje. Nincsen többé férjed, oh asszony, ki ölelő karjai közé fogadna. Nincsen többé fiad, oh szülő, ki öregségedben gyámolod lehetne. Mennyi fájdalom e szóban „elesett“ . . .

Kérdezzük meg hát a lehulló falevétől, mit jelent az *ész* nekünk az idén, *Elmulást*? Semmivé levést? Soha viszont nem látást? Nem, ez nem lehet. A hős apa, férj és fiu nem *multak* el. Velünk vannak ők lélekben, csak testük esett áldozatul a kegyetlen el-

lenségnek. Az ő eltávozásuk ránk hozza a telet. Talán szenvedni, nélkülözni, fájni fogunk nélkülük, mint télen. De a tél sem tart örökké. Sokszor hosszú ideig teszi próbára türelmünket. De bár milyen kegyetlen is, még is eltávozik utóljára. Így lehet, hogy a mi fájdalmaink olykor nagyok lesznek. Az élet súlyos terhe alatt olykor csaknem összeroskadunk. De ez nem tart örökké. Az kit szeretünk, egy napon még is csak eljön, de nem azért hogy itt maradjon, hanem hogy elvigyen minket is ama szép tájakra, ahol ő addig várt reánk.

Tehát ő csak *eltűnt*, de nem mult el. Ezt sohasem feledd el. Különösen most nem, levélhullás idején. Ha ki fogsz menni szeretteid sirhalmához, csak mindig az egy gondolat töltse be szívet „elköltözött“. Nem szívesen tette, fájt neki az elválás. De mégis elment. Elment pedig azért, hogy a reád következő zord időben alkalmad nyiljon hűséged bebizonyítására. Egykor Istennek *hűségét* fogadtál. Jóban és rosszban egyaránt Isten utjain akartál járni. Ime elérkezett most számodra az az idő, melyre számítottál, de mely mégis javadra lehet.

Tekints arra felé, amerre szeretett fiad, jó férjed, gondviselő apád *eltűnt*. Korán reggel és késő este gondoldj rá, hogy ő vár reád és ma vagy holnap eljő érted. Készen állsz-e te is a nagy útra? Jézushoz fordulj, Ő megsegít előkészülésedben.

Ne gondoldj viszont nem látásra, hanem örülj, már most a *biztos* találkozásnak. Iparkodj, hogy készen állj.

Halottak emlékezete.

Hull a levél . . . a tarlott őszi tájak
Szebb napjaikra nézni intenek:
Szeretetlen kik velünk egy valának:
Feledjük-e, midőn már nincsenek?!

Jertek, jertek! s hulló lomb közepett
Üljük meg a bús emlék-ünnepet.

Úgy elmerül szívünk a földiekben . . . !
Hű lenni a méltó búhoz nem ért;
Oh, a fátol mi könnyen hátralebben,
Melyet köténk az elvesztettekért!

Hogy sírjukon mécs, szemünkben könny ég:
Legyen ez a nap az övök . . . övök . . . !

Mienk is ez! emlékbem, fájdalomban
 Ugyan mienk! kik élvén hányatunk!
 — Csak addig zúg a lomb, míg a galyon van,—
 A holtaknál nincs a mi bánatunk!
 De jól van így . . . ! a búban, könnyeken:
 Kiért bú s könny van nekünk megjelen!

Itt a szülő, hű karjai kitárvák,
 A szerett férj haza látogat!
 Ne sirjatok szegény rongyfedte árvák!
 Ifjú özvegy, vedkezd le gyászodat!
 Kis magzatim! hát visszatértetek . . . ?
 Oh mint vérzett, fájt szívem értetek!

A hős ifjú koszorúval, sebekkel,
 A test-halomból délcegen kilép;
 Jön a festvér, barát s a mátká; felkel
 Ki elveszett, s nem tudni hol? mikép?
 Meghalni a sors akit hova vitt:
 Föld s tenger kiadja holtait.

Körül fognak vigasztaló beszéddel:
 A cél, az út mind egymáshoz vezet!
 Nem foszlik még az ábránd rajza széjjel,
 S erős hit ver szívünkben gyökeret.
 Mint a virág kelhéhoz titkosan,
 Illat s szírom között a gyümölcs fogan.

S enyhül a bú, szívünk nem nyomja kétség
 Mi jól értünk az elhunytak felől!
 Az örömet, mely velők érte végét:
 Örökségünk remény, remény te lől!
 A téli napnak, — távol szertelen. —
 Melege megfogy, tündöklése nem!

A hűségnek nem vesztet el jutalma,
 S szívnek, kit a sors összevissza zúg;
 Pálmánkért a hit mennyfelé utalva:
 Nem lenne csak sírunkig kalauz?
 A vágy jobbat lel, mert jobbat keres;
 Még ez a könny is szebb létért kezes!

Pihenjete hát hívek, jók, szerettek!
 S kiknek a föld keservvel fizete:
 Hull a levél . . . de az emlékezetnek
 Örökzölden mosolyog ligete.

Hull a levél; . . . alvófélben az élet . . .
 Boldog, boldog . . . ki tudja, még se félhet!
 S a halál és pusztulás közepett:
 Új életnek szentelhet ünnepet!

Tompa Mihály.

Legnagyobb szükségben Isten a segítség. *Ima*

I.

Egy előkelő hölgy éppen reggelihez készült ülni a férjével. Hirtelen indíttatva érzi magát arra, hogy azonnal vigyen egy szegény öreg embernek, aki egy órányira lakott, néhány kenyeret. Férje azt kívánta,

hogy várjon amíg megreggeliztek vagy pedig szolgálva küldje el a kenyereket. Az úrnő azonban nem tudott megnyugodni, míg maga fel nem készült, hogy a szegény embert felkeresse. Mikor a kunyhójához közeledett, hallotta amint imádkozott: „Segíts rajtam, Istenem! Igen Uram! Te segíteni fogsz! A te szavad igaz és minden cselekedet hűséges! Tekintsd meg mint éhezők gyermekeimmel már egész napon át. Semmink sincs, de Te fogsz Mannát küldeni az égből!” E szavak után belépett a hölgy és így szólt: „Igen, kedves barátom, itt küldi Isten magának a kenyeret! Fogadja el ezt és bizza magát továbbra is Arra, Aki önnek gondját viseli. Ha ismét szükölködik valami nélkül, akkor jöjjön hozzánk és vigyen magának valamit.”

II.

1772-ben általánosan nagy szükségét látták az emberek Németországban. Egy napon M. városában egy kereskedő üzleti ügyben járt az utcán. Egy ház mellett elhaladva abba bekíváncozott. Mintha belső hang mondta volna neki: „Ide menj be!” A szobába belépve, ott a szülőket négy síró gyermekkel találta. Az egyik gyermek, egy 6—7 éves leányka a kályha mögött térdelve imádkozott. Az idegen megkérdezi őket, miért sirnak? Erre az apa válaszolta, hogy azért, mert a gyermek imáján megindultak. Ez ugyanis magától leborult és a mennyei Atyához könyörgött kenyérért; ugyanis már néhány nap óta nem volt kenyérük, csak kevés krumplijuk. Sem pénzük, sem keretük nem volt. Az idegen szemei könnybe lábadtak és azonnal oda adta a családnak azt ami nála volt, majd hazasietett és egy kis gyűjtést rögtönözve barátai körében, összegyűjtött egy kis összeget a szegény nélkülözők számára. Így aztán vehettek maguknak fát és kenyeret. Az eset mély benyomást tett a szegény családra és megerősítette Istenbe vetett bizalmukat. Isten segedelme akkor jött meg, mikor a szükség a legnagyobb volt.

III.

Egy napon egy keresztény érzésű emberben az a vágy támadt, hogy barátjának, aki nem élt tudomása szerint éppen szükös viszonyok között, küldjön egy bizonyos kisebb összeget. Attól félt azonban, hogy megsértethné vele. Ezért nem tette meg. A belső felszólítás azonban újra jelentkezett. De most is ugyanazon aggodalma támadt, mint előbb és azért most se küldte el a pénzt. A felszólítás azonban újra és újra, de mind erősebben jelentkezett, úgy hogy végre engedett és az összeget elküldte barátjának. És hogyan fogadta az? Igazán helyes érzés volt?

Alkalmos időben érkezett a segítség? Az eredmény bebizonyította. Alig hogy az adomány rendeltetése helyére érkezett, a szorult helyzetben lévő atya eljött. Hála könnyek perogtak végig arcán. „Ki szólt Önnek“ kérdé ő, „az én jelenlegi szorult helyzetemről? Hisz Istennen kívül senki sem tudott róla! Őhozá fordultam nagy szorultságomban és segítségért könyörögtem. Kb. egy órával ezelőtt meghalt gyermekem is. Arra gondoltam, hogy most még a temetésre sincsen elégséges pénzem. Oh, Uram, tekints le szükségemre. Te mondtad: Hívj segítségül engem a nyomorúság idején és megszabadítlak téged és te dicsőítesz engem. Most benne vagyok. Teljesítsd hát ígéretedet. Mikor feleségemmel még térdeltünk és imádkoztunk, ajtónkon kopogtak és hozták az Ön adományát, amely szükségünkben rajtunk segített. Ki nem tudom fejezni, hogy egyszerre mit éreztem. Köszönöm az Istennek, hogy Önt vezérelte és köszönöm Önnek, hogy neki engedelmessékedt.“

El szemmel látható segítség hatalmas benyomást tett ama család szíveire. És a jó cselekedet eszközében az öröm és szégyen érzését egyidejűleg keltette és új bizonyíték volt számára, hogy Isten az imákat meghallgatja, gyermekeinek szükségét ismeri és az embereket használja fel a jótékonyosság eszközeiül.

Szerkesztői rovat.

A halottak napja ez idén általánosabban lesz megtartva, mint az előbbi esztendőben. Hiszen alig van ház, amelyből el ne költözött volna valaki a jobb hazába. Csakhogy, mint keresztények ne feledjük el fájdalunkban, miszerint Isten mindent javunkra tesz. Tehát, ha siratod is szerető fiadat, testvéredet, férjedet, ne feledkezzél el a háláról sem. Isten nagy, csodás dolgokat művelt velünk e súlyos, háborús esztendőben is. — De meg hozzánk nem is méltó, hogy úgy gyászoljunk, mint akiknek nincsen reménységük. Mi jól tudjuk azt, hogy csak megelőztek minket, de mi nemsokára követni fogjuk őket. Éppen ezért legyen ránk nézve a halottak napja is, az élők napja. Őket Isten megváltotta a sok szenvedéstől és bajtól, de nekünk küzdenünk kell még, hogy a kitűzött célt, az élet hervadhatatlan koronáját elérjük. Kérjük hát új erőt, új buzgóságot, hogy azokkal, akik után most fáj szívünk minél bizonyosabban egyesülhessünk az Úr Jézus Krisztus által!

Szerkesztőségünkbe az utóbbi napokban számos tábori lap érkezett testvéreinktől. Örömmel közölhetjük, hogy többnyire a legjobb egészségnek örvendenek. Néhá-

nyan ugyan kórházban vannak mint sebesültek vagy betegek, de ezek állapota is javulásnak indult. Különösen hálával említjük meg, hogy Drum Nándor prédikátor testvérünk jobban van és hogy valamelyik hazai kórházban részesül gondos ápolásban. Mint értesülünk, most már Malács prédikátor is a harctéren van. Drum Adolf testvért fegyver-mesterré képezték ki és most Pécssett várja egyik gépfegyver osztagban a parancsot, mely őt is a harctérre vezényli. Jakob K. hadapród testvér közli, hogy valahol Oroszországban a föld alatt lakoznak. Oly jól vannak berendezve, hogy még kályhájuk is van a földalatti odujukban. — Őrizze meg őket az Úr bárhol is járnak, hogy mielőbb jó egészségben és jókedvben viszontlássuk őket.

A katondink, mint írják, szívesen fogadják a keresztény lapokat. Tartsa hát kiki kedves kötelességének, hogy a Békeharangot is rendszeren, kéthetenként elküldje szeretteinek, a harctérre!

A fürj szava. *Megjérés*

Egy lelkész a következő történetet beszéli el. „Első állomásomon, amely egy faluhely volt, az emberek igen csunya és féltelen életet folytattak. Az evangéliumtól teljesen elidegenedtek. Mikor már egy ideig ott voltam, az evangélium első hatását abból észleltem, hogy az emberek elkezdtek engem és az evangéliumot gyűlölni. Én ezáltal nem zavartattam meg magam a munkában és a rendes vasárnapi istentiszteleten kívül bevezettem egy köznapi biblia-órát. Ez csodálatos módon nagyobb lelki ébredésre vezetett. Egy estén, a biblia magyarázataimat egy történetkével, melyet egy könyvben olvastam, iparkodtam világosabbá tenni. E történetke egy emberről szól, aki a mezőn haladva a szomszéd faluba iparkodott, ahol valami csinyt akart elkövetni. Egyszerre elkezdett egy fürj pity-palatyolni, amelyet ő a következőképen értett meg: „Hová mész? Hová mész?“ E kérdések pedig annyira megindították, hogy bűnét belátta és azt megbánva visszatért haza. E történetet szabadon mondtam el és szokott időben az órát berekesztettem. — Alig voltam a szobámban, amikor valakit nagy és erős lépésekben hallottam a lépcsőkön feljönni és éppen olyan erősen az ajtómon kopogtatni. Alig várta meg a „szabad“-ot, már is belépet. A gyülekezetemnek egyik tagja volt, de az Igének nagy ellensége. Haragos tekintettel pillantott rám és kérdé: „Ki beszélte el Önnek azt, lelkész ur, rólam — akarom tudni?!“ Csodálkozva kérdezém: „Micsodát, kedves barátom?“ — „Nos, hát bizonyára tudni fogja, hiszen ma este az

egész gyülekezetnek elbeszélte, ami velem történt a fűrjvel! — „Önnel, kedves barátom, történt az meg? Nekem beszélt volna azt el valaki?” — „Igen, lelkész úr, ne tartsa gassza; tudni akarom, hogy Önnek ki beszélt el.” — Csodálkozva és megindultan állottam meg; különösen éreztem magam. Anélkül, hogy valami más választ adtam volna, előhoztam Schubert művét, kikerestem a könyvből azt a történetkét és elébe tartottam, hogy olvassa. Eleinte nem tudta, hogy mit csináljon a könyvvel. A méreg csak úgy forrt benne. Mikor azonban a történetre pillantot és olvasni kezdte, a nagy mérge átalakult nagy megindultsággá. A könyvet alig tudta már tartani, amidőn könnyes szemmel elfuló hangon beszélt el, hogy ugyanaz történt meg vele. Ő is ugyanazzal a szándékkal haladt a mezei úton, amikor a fűrj kiállítását hallotta. Most aztán alkalman nyitott ez emberrel beszélni és beszédem hatott is szívére. Az, aki a szelet és a tüzet szolgálatában tartja, aki Péter apostolt a kakas kukorékolásával emlékeztette bünére, itt két esetben a fűrjet használta hírmondójául. Ez úton segített rajtam az Úr, kinek neve „tanácsos” és „csodálatos”. Az az ember nem távozott a szobából, mielőtt térdre nem borultunk az Úr előtt. Ez volt a gyülekezetben az első óhredés és az Úr most már reánk bocsátotta a pünkösdi esőt és a lelki tüzet.

A szegényeket az Úr el nem hagyja.

Egy szegény hívő ember egykor nagy anyagi szorultságban volt. Tartozott egy úr-

nak néhány forinttal, de nem bírta kifizetni. Egy idő óta azzal foglalkozott, hogy egy kis szamár-fogattal szemet hordott a bányából. Az az ember, akinek tartozott, felszólította, hogy hozzon neki egy kocsira való szemet, talán ezzel fizettetés meg magának a tartozást. A szegény ember szívesen teljesítette volna a kívánságot, de nem volt pénze a szén kifizetésére. Ezalatt azonban elment szénért a bányába és hazafelé azon gondolkodott, hogyan tudná adósságát kifizetni. Ekkor eszébe jutottak az ígék: „Keressétek először Istennek országát és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak nektek. E szavak annyira meghatották, hogy az országúton letérdelt és imádkozott. Azután elővette magának, hogy többé nem aggodalmaskodik az adóssága miatt, hanem Istenre bízta, hogy Ő valamiképpen olyan helyzetbe juttatja, amelyben azt rendbe hozhatja. Istenbe vetett bizalmában nem szegyenült meg. Ugyanis mikor útját énekelve folytatta, találkozott egy úrral, aki megállt és e szavakkal: „Maga egy szegény, öreg ember” egy kis pénz-adományt nyomott markába. Ekkor tovább ment, majd pedig ismét megállt és egy újabb, nagyobb összeget adott neki. A szegény embert e váratlan szeretetadomány annyira megindította, hogy Isten és e jöltevír iránt érzett mély hálával indult hazafelé. Otthon elmondta élményeit feleségének, kivel azután együtt leborultak és megköszönték Istennek a nyújtott segédelmet. A szegény ember most már kifizethette adósságát, sőt még maradt is egy kevés pénze. Elhatározta, hogy ezentúl Istent még jobban fogja szeretni, mint azelőtt.

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapesten, VII., Rottenbiller utca 35.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órákor, kedden és csütörtök este 8 órákor.

VI., Petneházy utca 25. (Angyalföld): vasárnap és szerdán este 8 órákor.

Bácsfeketehegy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/2 8 órákor.

Budakeszi: Vasárnap és Csütörtökön este 8 órákor.

Cserevenka: Vasárnap d. u. 2 órákor.

Csurog, Szűk-utca 1211.: Vasárnap d. u. 8 és csütörtök este 1/2 8 órákor.

Kishegyes: Időnkint.

Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 7 órákor.

Kucora: Vasárnap d. u. 3 és Péntek este 8 órákor.

Kula: Hétfő este 7 órákor.

Nagyszékely: Időnkint.

Obecse, Mező utca 64.: Vasárnap d. e. 1/2 8 és este 1/2 8 órákor és Péntek este 1/2 8 órákor.

Ókér: Időnkint.

Ósódé: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Szeged: Időnkint.

Szeghegy: Vasárnap d. e. 1/2 9, d. u. 2 és este 1/2 8 órákor; Csütörtök este 1/2 8 órákor.

Szenttamás: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 1/2 8 órákor. Szerda és Csütörtök este 1/2 8 órákor.

Tiszakálmánfalva: Vasárnap d. e. 9 és este 1/2 7 órákor; Szerdán este 7 órákor.

Újszivác: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Újverbász, Rákóczi F. út 436: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 8 órákor; Szerdán este 8 órákor.

Újvidék: Jenőherceg utca 5.: Vasárnap d. e. 10 és este 1/2 8 órákor; Csütörtök este 8 órákor.

Szeretettel meghívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

Kiadja: a „Keresztény könyvesház” k. f. szöv. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felelős szerkesztő: Jakob János, Újvidék, Jenőherceg utca 5.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbászon.

Békeharang.

Megjelenik minden hó 1.-én és 15.-én.

Előfizetési díj egész évre: 1 korona.

Mire vársz?

Ismerek sok kedves, jó embert, akiről az a benyomásom, hogy szeretnének Istenben hinni, az Úr Jézus tanításai szerint élni, de nem mernek. Attól félnek, hogy ha nyíltan bevallják lelkük hajlamát, elvesztik az emberek előtt tekintélyüket. Benne van ugyanis manapság, a levegőben, hogy nem lehet valaki bibliában hívő ember és egyúttal művelt úriember is. A hívő kereszténység a mai felfogás szerint, csak a butáknak és alacsonyoknak való. Szégyen barátságot tartani olyanokkal, akik valamely evangéliumi mozgalomban résztvesznek.

Az olyan jobbjézusi ember, aki a nézetet nem osztja, de nem is elég erős, hogy magát nyíltan a másik táborhoz tartozónak vallja, áll és vár. Várakozásában persze idő telik, idő múlik, de valami eredményhez nem jut. Azzal a csalóka reménnyel kecsegteti magát, hogy majd az idő csak hoz valami változást, amelyet ő kihasználhat szíve hajlamának kinyilatkoztatására és vágyainak ápolására. De nem egy ilyen emberrel megtörtént már, hogy megöszült és az emberekről, kik körülötte éltek, még mindig azt kellett mondania, hogy olyanok mint valaha voltak. Azt észre sem veszi, hogy viszont ő se más, mint volt húsz-harminc évvel korábban.

Vannak mások, akik valami hatalmas, világozó megnyilatkozásra várnak. Az a nézetük, hogy Isten nem nézheti a végletekig az emberek gonoszságát és egyszer csak olyat tesz, amelyet ők kihasználhatnak a várakozó állásponthoz elhagyására. És ezek is várnak.

Lehetséges azonban, hogy valamely más okod van arra, hogy elzárjad bensődet a világ előtt, bár érzed, hogy állásponthoz nem elégit ki tökéletesen. Kérdelek, mire vársz? Vess számot a helyzetekkel! Tekints magad köré, tekints felfelé és tekints szívedbe. Nem lehetséges, hogy tétlenül vesztegelj, egyszerűen elszenvetve a jelen állapotokat. Ha azt gondoltod, hogy gyenge vagy valamely változást előidézni a világban, hát iparkodj legalább *önmagadat* a józan és őszinte útra terelni.

Isten nem kíván tőlünk képtelen dolgozat. Hiszen Ő az alkotónk és Ő szíve sze-

rint, a saját képére teremtett minket. Minő balga beszéd tehát az hogy a „vallás“ elviselhetetlen terhet rak vállunkra, hogy a „vallás“ túl szigorú. Az ilyen beszéd az embernek Istentől való távolságát mutatja. Fogalmunk sincs róla, hogy Isten mennyire szeret minket, mennyire várja, míg ölelő, atyai karjai közé viszasietünk. Máról holnapra, mi magunkat sem, még kevésbé pedig a világot tudjuk átváltoztatni. De ez nem is a mi feladatunk. Csak egyre vagyunk képesek, csak egy áll hatalmunkban, hogy *őszinteségre* törekedjünk. *Őszinteség* és *igazság* a két nagy hatalom, melyeket Isten rendelt az ember és az emberiség, az egyes és az egész világ boldogítására.

Nyissuk csak ki egy kissé szemünket. Nézzünk szét magunk körül, de ne feledkezzünk meg arról, hogy egy pillantást saját szívünkbe is tegyünk. És mit fogunk látni? Csúpa képmutatás, ámitás és önámítás! Megvan az emberben az a főtörekvés, hogy félrevezesse a környezetét. Csak egy példával akarom megmutatni ezt. Az ember ruházatával nem testét tagargatja, általa magát nem a hideg ellen óvja, hanem felakarja használni arra, hogy környezetét személyére vonatkozólag félrevezesse. Ezért költenek az emberek ma annyit ruhára. Pedig minő balgaság rejlik abban, ha egy szegény gazdagnak akarja magát tartani vagy abban is, ha a tudatlan azt akarja, hogy tudósnek tartsák! És ez így van minden téren.

Tehát az első, amire várnod nem szabad, hanem magadnak kell megcselekedned ez: vedd le az álarcot. Ne akarj más lenni, mint ami éppen vagy. A képmutatás a legcsunyább valami és a legtöbb bajnak kútfeje.

A másik, az igazság feltétlen szeretete. Nem csak hogy nem teszünk, mondunk vagy gondolunk hamisságot, hanem mindenkor az igazságot habozás nélkül szolgáljuk. Ha igaz az, hogy valami szívedben Istenhez vonz, úgy élj is eszerint. Ne akard leplezni azt, amit szíved érez, hanem rendezd be életed sorát lelki állapotodnak megfelelőleg.

Ha így cselekszünk, akkor nem tanulni és tudni fogunk valamit Istentől, hanem Istent *átélni* fogjuk. És ez a fontos, ez bír értékkel. Ekkor nem várunk már többé másoktól sem-

mit. Nem, hogy mások tegyenek valamit, vagy hogy mások változzanak meg, hanem kinyilván szemünk, cél egyenest fogunk haladni előre — csak előre!

Isten áldása.

Bármit cselekszünk, hasztalan, —
Csak múltó percnak épül;
És eltűnik majd nyomtalan
Isten áldása nélkül.

Ki jóra ösztönöz, segít,
Ki mindnyájunknak Átyja,
Munkáink apró köveit
Szilárdan összetartja.

A jó Isten megszenteli
A kezdetet s a véget;
Szívünk virággal lesz felt,
Ha az Ő napja éltet.

De bármi épül, hasztalan,
Csak múltó percnak épül,
És el fog tűnni nyomtalan
Isten áldása nélkül.

Rudnyánszky Gyula.

A lelkiismeret hatalma.

Egy szolga gazdáját orgyilkos módjára hátulról meggyilkolta. Az ura németalföldi ékszerész volt és így tőle elrabolt kincsek révén a gonosz, hűtlen szolga hirtelen meg gazdagodott. Hogy gyanuba ne keveredjen, a holttestet egy mocsárban elsüllyesztette és azután Angliába menekült. Egy vidéki város egyik mellékutcájában kis üzletet nyitott és ennek leple alatt kezdette lassankint elrejtett vagyonát napfényre hozni. Természetesen mindenki a legbecsületesebb és legszorgalmasabb embernek tartotta. Üzlete felvirágozott és mindig nagyobb lett. Egy igen tekintélyes család leányát vette feleségül, minek következtében befolyása is mind nagyobb méreteket öltött. Utoljára megválasztották a város polgármesterévé, miáltal a bíróság elnökévé is lett egyúttal.

Ezt a tisztségét is, polgártársainak legnagyobb meglepedésére töltötte be; de bensőjében és önmagával azért nem tudott megelégedni. Hiába adta szerzeményének tekintélyes részét jótékony célokra; csak hírnévre tett szert ezzel is, mikor mások a legjobban örülhettek, elébe lépett ama

borzasztó órának ijesztő rémképe, az urának véres teste és a mocsár kietlen sírja. Minél boldogabb lehetett volna, külső helyzetében, annál jobban félt amaz órától, amikor felélnie kellett tetteért. A felfedezés órája nem is nagyon sokáig késett már. Ő maga idézte fel azt.

Egyszer itélnie kellett valaki felett, aki az ő urát meggyilkolta. A tanukat kihallgatták és a tett be volt bizonyítva. Az esküdtek egyhangnan kimondták a „vétkes“ ítéletüket. Most ő került sorra, hogy kihirdesse a halálos ítéletet. — Óriási csend uralkodott, mindenki feszült figyelemmel várakozott. Rettenetes pillanat volt, mikor hangja felmondta a szolgálatot, miután felkelt, hogy kimondja az ítéletet valaki felett, akivel azonos bűnben volt vétkes. Sápadt lett, mint a halál; reszketett és a székebe roskadt. Majd ismét megemberelte magát, felkelt és az elítélt mellé állott. Ekkor visszanyerte öntudatát és nyelvét is.

És miután a bírák és az egész hallgatóság előtt tettét elbeszélte és mindent nyíltan bevallott, így folytatta?

Igy küzdöttem önmagammal harminc éven át és lelkiismeretemet jócselekedetekkel törekedtem lecsilapítani; de hiába! — E pillanatban, amikor ez ember felett a halálos ítéletet kellett volna kimondani, Isten megmutatta a megmentésemnek utolsó alkalmát. Tovább nem szabad ellenállanom; érzem, hogy ezáltal kegyelmét örökre elvesztem. Ezért ezennel vallást teszek arról, Isten, a mindenütt jelenvaló és ez egész hallgatóság előtt, hogy vétkes vagyok uram meggyilkolásában, csakugy mint ez itt, és hogy itt állok, hogy ugyanazon büntetést szenvedjem el, mint ő!

Valamennyi bíró és az egész gyűlés magán kívül volt csodálkozásában. Néhány barátja örültnék akarta nyilvánítani; de beszédének összefüggése az ellenkezőjét bizonyította. Mások pedig, a harminc esztendei becsületesebb élet után, számára az elévülést akarták érvényesíteni; de ő e kísértéssel szemben is állhatatos maradt és az ítéletért könyörgött, mely ránézve csak kegyelem gyanánt hathat.

Kérését teljesítették! — Az ítéelő bírák könnyei, a barátainak és a szegényeknek könnyei, akik jóttevőjüket siratták és elkisérték utolsó útjára, mert nem tudták őt most sem elbagyni, megkönnyíthették számára a halál félelmetes és nehéz óráját. A bűnösön könyörülő Istenben bízva bűnét megbánva és megvetve halt meg. —

Szerkesztői rovat.

Az aratási ünnepélyek, mint értesülünk valamennyi gyülekezetünkben gazdag áldástól kísérve folytak le. Különösen ki kell emelnünk az anyagi sikert is. A legtöbb gyülekezetben testvéreink még egyszer annyit tettek az Úr oltárára, mint az elmúlt esztendőben. Ezt azért tartjuk oly fontosnak, mert ebből kitetszik, hogy a második háborús évben is ellátott Isten mindnyájunkat a mindennapra szükséges élelemmel. Sokan éppen a háború következtében nagyobb jövedelemre tettek szert és ezt adományaikban is kifejezésre akarták juttatni. Legyen az Úr gazdag áldása úgy az adományokon, mint az adakozókon!

Néhány gyülekezetben az aratási ünnepély keretében a szent Úrvacsoráját is kiosztottuk. A testvérek hálás szívvel járultak az Úr asztalához. A mai nehéz időkben Isten áldása még jobban megindítja mindnyájunk szívét, mind a rendes viszonyok között. Most látjuk csak igazán, hogy minden ettől függ és hogy nélküle semmik vagyunk. Légy háládatos tehát és add meg Istennek a dicsőséget mindenkor és mindenben!

Nándorfehérvár ostromában részt vett Halmen Walter testvérünk, a budapesti gyülekezetünk tagja. Részt vett az utcai harcokban is és itt meg is sebesült. A napokban meglátogattuk őt az újfutaki vöröskereszt kórházban és örömmel tapasztaltuk sebeinek gyors gyógyulását. A karján és csípőjén van egy-egy lőtt sebe. Halmen testvér már egyszer megsebesült az orosz harctéren. Akkor súlyos természetű csonttörést szenvedett a jobb karjának felső részén. Ha a sok veszedelemről hallunk, melyben testvéreink voltak és látjuk, hogy mily csodálatosan menekültek meg a biztosnak látszó halálból, lehetetlen, hogy hálára ne induljon szívünk Isten iránt, az Ő nagy megtartó kegyelméért.

A számos katona testvéreink közül az utóbbi napokban Drum Adolf verbászi és Burger Fülöp szeghegyi atyánkfia indult a harctérre. Lassankint gyülekezeteink virága és reménysége mind kint lesz a vészbenviharban. Emlékezzünk meg róluk szüntelen fohászainkban, hogy vezérelje őket Isten haza testileg-lelkileg egészségesen. — Gavlik Ferenc szenttamási ifjú testvérünk jelenleg Budapesten teljesít szolgálatot. Onnan küldött be egy korona 40 fillért a Békeharang előfizetése fejében. Igazán, szinte meghatározó cselekmény ez. Mikor csaknem valamennyi testvérünknek elküldjük a harctérre a Békeharangot ingyen, akad köztük olyan buzgó, aki megtakarított filléreiből, már most

előfizet az új esztendőre. Példa legyen ő nekünk, akik itthon vagyunk! A Békeharang előfizetési díja oly csekély, hogy a legszegényebb is megtakaríthatja e kis összeget. Gondoljunk már most előfizetők gyűjtésére. Ha imádkozva és okosan látunk e munkához, akkor bizonyára sikerülni fog mindenkinek legalább egy új előfizetőt nyerni. Az előfizetők számától függ, hogy a Békeharang nagyobb terjedelemben jelenhessen meg és gyakrabban, mint eddig. Munkára fel hát testvéreink! Gondoljunk mindnyájan rá, hogy az Úr Jézus zászlaja alatt kell hogy harcoljunk és e zászlónak okvetlen dicsőséget kell szereznünk valamennyiünknek!

Bibliám — bibliád.

Egy hívő lelkész egy napon Filadelfiában egy családhoz hívtak meg. Az asszony volt beteg és gyors léptekkel sietett halála felé. Hívő nő volt és így örömmel tekintett hazamenetelére. Férje azonban hideg, büszke istentagadó ember volt. Bár nem gördített akadályokat a lelkész látogatásai elé, de a kettő imádsága, beszélgetése és olvasása egy cseppet sem érdekelte őt. Az utolsó óra elérkezett, az istentagadó ott állt a felesége ágya mellett. Az asszony összeszedte utolsó erejét és a párnája alól előszedte a kis bibliáját, mely a sok használattól kissé kopott volt és oda tartotta férje elé, akihez e kérdést intézte: „Tudod-e, hogy miféle könyv ez?” „Igen, a bibliád”, felelé a férj. Az asszony pedig így folytatta: „Igen a bibliám; mindenem volt; e könyv után tértem meg, ez vigasztalt meg, belőle merítettem erőt, ez tett boldoggá. Most elmegyek Hozzá, aki nekem adta, azért nem lesz szükségem rá többé. Add kezedet”, és e szavakkal tette férje kinyújtott kezébe a könyvet és azt szorosán becsukta: „Tudod szívem, hogy mit csinállok most?” — „Igen, nekem adod bibliádat.” „Nem, drágám, a te bibliádat adom neked; Isten bízott meg velem, hogy mielőtt meghalok e drága kincset neked adjam; fogd meg jól, tartsd meg, olvasd! Nemde, megígéred, hogy megteszed?” „Igenis, kedvesem!”

Három hét múlt el azóta. Az asszony régen sírjában pihent már. Ekkor egy napon a büszke ember, mint egy gyermek sírva lépett be a lelkész szobájába. „Oh barátom, kiáltott fel, barátom! Most megértem, hogy mire gondolt a haldokló; igen az én bibliám; minden szava nekem szól. Éjjel-nappal olvasok benne és hálát adok Istennek, hogy az én bibliám. És most arra kérem, vegyen fel engem gyülekezetébe, amelynek boldogult feleségem is tagja volt.” „Örömmel megteszem”, válaszolt a lelkész. A menü

angyalai örültek ez emberen, aki most nem ellenvetésekkel, kérdésekkel és kételyekkel jött, hanem a bibliájával, amely oly kedvös és drága lett számára, mintha Isten egyenesen az égből küldte volna neki.

Isten igéje isteni erő.

Janz misszionárius egyszer délafrikai utazása alkalmával egy ember házába került aki még mielőtt a misszionárius megszólította volna, ezt mondotta: „Hallgass! én Istennek és az Ő igéjének ellensége vagyok!” — „Eppen neked van valami mondani valóm,” szolt Janz misszionárius és megkezdte a prédikációt. Amikor ez egy ideig hallgatta egészen megindulva kelt fel és elfutott. Nemsokára visszajött és könnyes szemmel kérdezte: Szabad-e még nekem remélnem? Üdvözölhet-e olyan ember is, mint amilyen én vagyok? Ezután a misszionárius Isten szeretetéről beszélt neki, aki nem akarja, hogy valaki elveszzen hanem, hogy megtérjen és üdvözöljön, és felbátorította, hogy Isten ezen kegyelmi hívásnak engedjen. Így nyitotta meg csodálatos módon az Ur az ő szívét.

Megmentés nehéz kísértésből. Es 55, 8.

Egy vándorlegény, aki Jézust az Ő üdvözítőjét ismerte és szerette és akinek el kellett hagynia hazáját, nagy szükségbe került, hite próbára tétetett. Amikor pár napig nem volt mit ennie, abba a kísértésbe esett, hogy öngyilkosság által vet véget életének. Amikor a víz partján állott, hirtelen eszébe jutott valami. Hogy? Te az Urnak, aki

Methodista istentiszteletek tartatnak:

Budapesten, VII., Rottenbiller utca 35.: Vasárnap d. e. 10 és d. u. 5 órákor, kedden és csütörtök este 8 órákor.

VI., Petneházy utca 25. (Angyalföld): vasárnap és szerdán este 8 órákor.

Bácsfeketehégy, Petőfi utca 486.: Csütörtökön este 1/2 7 órákor.

Budakeszi: Vasárnap és Csütörtökön este 8 órákor.

Cservenka: Vasárnap d. u. 2 órákor.

Csurog, Szük-utca 1211.: Vasárnap d. u. 3 és csütörtök este 1/2 8 órákor.

Kishegyes: Időnkint.

Kiskér: Vasárnap d. u. 2 és Szerdán este 7 órákor.

Kucora: Vasárnap d. u. 3 és Péntek este 7 órákor.

Szeretettel meghívjuk! Mindenkit szívesen látunk!

drága vérével megváltott, szegényére, az örök kárhozatot választanád? Nem, ezt nem teszem! Bensőleg megerősödvé habár könnyes szemekkel, a városba visszatért.

Itt egy előkelő úrral találkozott, aki arra kérte, hogy vezettesse a városban, mivel ő itt ismeretlen. A vándorlegény szívesen állott rendelkezésére. Útközben reá nézett az idegen és ezt kérdezte: „miért sírt?” Mire ő nyiltan megvallotta szükségét. Az idegen annyira meg volt hatva ezáltal, hogy a szegény legénynek két aranyat nyomott a markába. Most már vehetett kenyeret magának és útját tovább folytathatta. Később még többször élt át ilyen próbákat, és tapasztalta Isten gondviselését.

Mert ime sötétség borítja a földet és éjszaka a népeket.

Amiképen sötét volt a földön, mielőtt Isten monda „Legyen világosság!” olyan sötét van most mindenütt a világban, ahová a mennyei napsugár nem világít be. Sötét van a népek között, sötét van minden szívben, melynek nincs megváltója. A pogány népekre — (oh ezek száma igen nagy, több mind ezer millió), a sötét éjszaka és mély lelki homály borul rá. Milyen szegények és sajnálatra méltóak mindazon emberek, kik Isten és Üdvözítő nélkül élnek. És mi, kik velük szemben oly gazdagok vagyunk, sokszor oly keveset törődünk a pogányok nyomorult helyzetével! Mennivel nagyobb buzgalommal kellene nekünk a misszió iránt lenni! Nem-e kellene szívünknek nagyobb lánggal égni ama nagy szeretetért, amellyel Jézus bennünket megváltott?

Kula: Hétfő este 7 órákor.

Nagyszékely: Időnkint.

Obecse, Mező-utca 64.: Vasárnap d. e. 1/2 8 és este 1/2 8 órákor és Péntek este 1/2 8 órákor.

Ókér: Időnkint.

Ósóné: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Szeged: Időnkint.

Szeghegy: Vasárnap d. e. 1/2 9, d. u. 2 és este 1/2 8 órákor; Csütörtök este 1/2 8 órákor.

Szenttamás: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 1/2 8 órákor. Szerda és Csütörtök este 1/2 8 órákor.

Tizsakálmánfalva: Vasárnap d. e. 9 és este 1/2 7 órákor; Szerdán este 7 órákor.

Újszivácz: Vasárnap d. e. 9 és este 7 órákor.

Újverbász, Rákóczi F. út 436: Vasárnap d. e. 1/2 10 és este 7 órákor; Szerdán este 8 órákor.

Újvidék: Jendherceg utca 5. Vasárnap d. e. 10 és este 1/2 8 órákor; Csütörtök este 8 órákor.

Kiadja: a „Keresztény könyvesház” k. f. szövé. Budapest, VII., ker. Rottenbiller-utca 35. szám.

Felelős szerkesztő: Jakob János, Újvidék, Jendherceg utca 5.

Nyomatott Boros György könyvnyomdájában Újverbáson.